

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za jeden mesec 1 gl. 40 kr. Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za jeden mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tujje dežele toliko več, kolikor poština znaša. — Na naročbe, brez istodobne vpošiljatve naročnine, se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od štiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnistvo pa s Kongresnega trga št. 12.

Telefon št. 34.

Priznanje izdajstva.

S Štajerskega, 4. septembra.

Znani dopis v „Vaterlandu“, v katerem je konservativen Slovenec iz Kranjske priznal, da je Celje za slovenski narod „fremdes Gebiet“ in da bi se celjska revolta ne bila primerila, če bi dr. Ferjančič ne bil s svojim govorom na Bledu izzval celjske germanske fakinaže, ta dopis je razburil in užalil vse domoljubno slovensko prebivalstvo na Štajerskem. O tem dopisu se čuje samo jedna sodba: to je politična infamija, kakršna se doslej še ni primerila mej Slovenci, to je najpodlejše narodno izdajstvo, ki si ga more človek misliti.

V tem so vsi narodni krogi jedini, tega mnenja smo vsi štajerski Slovenci, in izrečno nam pritrdja tudi narodna duhovščina, katero je v dno duše sram, da se nahajajo v njej sicer tako blizu stoječi kranjski klerikalni stranki ljudje, ki so sposobni na tako ciničen način obrekovati svoje rojake in zgolj iz osebne zavisti in strankarske mržnje postavljati se na stran naših neizprosnih narodnih sovražnikov.

Kdor proglašja, da je Celje za nas „fremdes Gebiet“, kamor ne smemo stopiti, kdor priznava, da provociramo Nemce, kadar stopimo na celjska tla, ta zanika naš narodni program.

Računi o tem dopisu v „Vaterlandu“ so sklenjeni. Živa duša se ne najde, ki bi se osmelila, to efialtstvo opravičevati in tudi „Slovenec“ molči kakor grob in se dela, kakor bi ga vsa ta zadeva nič ne brigala. Z ignoriranjem misli prikriti ta nezasišani čin, računajoč pri tem na človeško pozabljivost in morda tudi na to, da njemu in klerikalni stranki pri njegovih somišljenikih tudi največja infamnost nič ne škoduje, ker sploh nimajo nikakega smisla za narodna naša prizadevanja in za čast in dostojnost.

Toda s tem se štajerski Slovenci ne zadovoljimo. Pretpeli smo marsikaj molče, prizanesli kranjski klerikalni stranki marsikaj, hoteč ohraniti dobro razmerje z vsemi strankami, ali zdaj je mera polna, zdaj je čas, da se razmere pojasne.

Star pregovor uči, da noben odgovor je tudi odgovor. Na direktni poziv v četrtkovi številki „Slov. Naroda“ nismo dobili odgovora.

Dopisnik „Vaterlandov“ se ni oglasil. Ta človek nima toliko poguma in moštva, da bi s svojo osebo pokril svoj dopis. Kakor se prava kukavica skriva za plotom in meče izza njega kamenje, se tudi dopisnik ne upa iz svojega brloga.

In stranka? Tudi kranjska klerikalna stranka molči, tudi ona se ne oglasi. Mirno je vtaknila v žep vsa očitavanja. Ta molk ni drugzega kakor priznanje, da vsa kranjska klerikalna stranka soglašja s „Vaterlandovim“ dopisom, da ta dopis odobrava in priznava, da je Celje za slovenski narod „fremdes Gebiet“.

Po tem priznavanju smo s kranjskimi klerikalci na čistem. Zdaj vemo, da so kranjski klerikalci ravno taki strupeni sovražniki slovenskega naroda na Štajerskem, kakor Wolf in njegovi tovariši.

V Ljubljani, 5. septembra.

K položaju.

Politični listi ugibljejo sedaj, kakšen pomen je imela avdiencia barona Chlumeckega pri cesarju, ter njegovo potovanje k Széllu, — kaj je sklenila sobotna seja ustavovernega veleposestva, — kako si hoče grof Thun zagotoviti redno poslovanje drž. zbora, in ali se bode vršila volitev delegacij ali ne. Mnenja so gledé teh vprašanj jako različna. Načelnik mladočeškega kluba, dr. Engel meni, da je dobil Chlumecke samo nalogo, pridobiti veleposestnike in nekatere druge skupine manjšine za volitev delegacij. Dr. Pacak sodi, da

je postal položaj za Čeha neugoden, ter da je treba Thunovo ministrstvo rekonstruirati. „Reichswehr“ poroča, da sobotna seja veleposestnikov ni sklenila nič drugzega, kakor da naj se snidejo člani načelnštva levice k seji, da dajo direktivo za bodočnost. Ta seja se bo vršila med 10. in 15. t. m. Mladočeški klub ima sejo 16. t. m. v Pragi, nemška katoliška stranka pa 10. t. m. Dalje javlja „Reichswehr“, da se snide državni zbor sredi prihodnjega meseca, med 10. in 15. oktobrom. „Politik“ poroča, da je vlada res nameravala odpraviti jezikovne naredbe, a da se je premislila.

Politična maščevalnost.

Dunajska „Allgemeine Zeitung“ znova resno svari srbsko vlado, naj se v bodoči sodnijski obravnavi proti Kneževiću in drugom ne da zapeljati od politične maščevalnosti, in naj ne zapleta političnih prestopkov med najnižje zločine. Inozemstvo je jako nevoljno, ker je srbska vlada postavila pred preki sod, ki kaznuje s smrtjo, osebe, ki niso z atentatom v nobeni direktni zvezi. Tudi je nečuvno, da se smatra žalitev Milana, ki ni več kralj, nego le najvišji poveljnik armade, za žalitev Veličanstva. Sedanji teroristični sistem v Srbiji ni nevaren le za mir v deželi, nego tudi za mir na Balkanu. Zato pa oblasti, ki so na Balkanu interesirane, ne bodo trpele, da bi delal Milan s sedanjimi obtoženci, kakor bi se mu zljubilo. Res, da ima Milan precej zaslug za ureditev političnih in finančnih razmer v Srbiji, toda zato pa vendar nima pravice, da bi uvedel nekaj sistem politične maščevalnosti. „Allg. Zeitung“ priporoča srbski vladi nujno, naj naloži svojim sodnikom, da sodijo milo in oprostljivo! — „Neue Freie Presse“ pa je dobila iz Belegrada senzacijsko poročilo, da bode sojen Knežević le radi napada na življenje podpolkovnika Lukića, Milanovega adjutanta, ne pa radi razžaljenja Veličanstva. Knežević more dobiti potemtakem le 10—20 let ječe, dočim morejo sodniki vse druge, kot že

ljivce Veličanstva obsoditi na smrt. Ako je ta vest resnična, potem je komedija, katero igra Milan, očitna. Knežević je bil potem res najet napadalec, ki dobi za plačilo mirno in brezskrbno življenje v najlepši in le navidezni ječi; radikalce pa bode dal Milan postreliti. Obravnava je določena za 7. t. m. ter delajo baje za to svrhu posebno lopo, v kateri bo imelo par tisoč poslušalcev prostora.

Afera Dreyfus.

Bivši avstrijski topničarski poročnik Cernuschi (ali Zaluski) je kot priča izjavil, da mu je neki diplomat imenoval ime francoskih dopisnikov s tujimi državami. Med temi dopisniki je bil naveden tudi Dreyfus. Priči je tudi neki ordonančni častnik nekega suverena povedal, da je Dreyfus izdajalec. Dotični častnik mu je rekel, da je možno na Francoskem pri židih za denar vse dobiti. Cernuschi bo moral v tajni seji navesti imena svojih informatorjev, na kar hočeta odvetnika Labori in Demange zahtevati, da se povabita kot priči tudi Schwarzkoppen in Panizzardi. Poleg tega Cernuschija je bilo zaslišanih še več drugih priči, ki so izjavile, da so o nedolžnosti Dreyfusa docela prepričane. Tekom zaslišanja pa je Labori konstatiral, da je generalni štab nabral in shranil le take listine, ki so obteževalne za Dreyfusa, olajševalnih pa ne. Tudi za Esterhazyja obteževalne listine so večinoma vse uničili. To je priznal celo priča komandant Cuignet.

Vojna s Transvaalom.

Londonška „Times“ javlja, da je vlada južnoafričanske republike sklenila umakniti svoj predlog, da dobe priseljenci po preteku 5 let volilno pravico. S tem je vlada Boercev docela zavrnila angleške zahteve, kar se smatra dokazom, da so pogajanja končana in da se začne že v kratkem vojna. V Johannesburgu so zaprli več angleških žurnalistov, dopisnik lista „Times“ pa je ušel in se nekje skril. Baje se morejo začeti sovražnosti vsak čas.

LISTEK.

Kako sem bil dekadent.

Spisal Vladimir Tihonov.

(Konec.)

— Cher ami! Vrlo ozko zavratno ruto imaš... Takih ne nosijo več... so bile prve besede Pite in zajedno se je dotaknil s prsti zavratne rute na moji srajci.

— Kje ne nosijo tega? sem vprašal vznemirjen.

— Ne v Parizu, ne v Londonu... Ravnokar sem prišel odtodi. Do vas to še ni prišlo. V jednom ali dveh mesecih pa pride to tudi do vas.

Udaril sem se po čelu, pozabil podati roko Pitu Stolbuhinu ter stopil v knjigar-nico Meillet.

„Še ni prišlo, a bode prišlo“, sem si mislil. „Nove zavratne rute pridejo v jednom ali dveh mesecih — nove ideje hodijo dalj. Njim treba leta, leta in pol najmanj.“

Pol ure pozneje sem že sedel v svoji sobi, se zaril v gomilo brošur, knjig in žurnalov, ki so izšli poslednje leto, in katere sem bil izbral pri Meunieru. Nikdar v življenju nisem delal tako veselo. Izbral sem „ideje“ in „smeri“. In na mojo veliko čudo nisem našel ne idej ni smerij.

To noč sem spal jako zlo. Zjutraj sem vstal z glavoboljem in z nevoljo sem pogledal na gomilo knjig, žurnalov in brošur,

ki so se valjale po moji mizi. Kdo pa je vender tam na glasu, znan, kdo je v modi? Mislim sem, pa se nisem mogel odločiti.

Vedel sem, da so Pierre Loti, Maupassant, Bourget — glasoviti pisci, ali to ni ono, to so bili beletristi. Za njimi so se nizali poetje od Paula Verlainea do Louisa Ratisbonnea zaključno. Nazadnje Maeterlinck kot dramaturg, kakor nov Shakespeare. Ali to vse ni bilo ono... ni ono. Poskusil sem nekoliko: napisal sem dva prizora po ukusu Maupassanta; majhen potopis po ukusu Pierrea Lotija, majhno ljubavno sliko po ukusu Bourgeta. Vse to se mi je zdelo, da ni slabo napravljeno in poslavši v redakcijo časopisa, s čigar upraviteljem sem bil v dobrih odnošajih, sem začel čakati, kaj da bode. Vse te stvari sem podpisal s pseudonimom „Keri“. Moje stvarčice so jele jedna za drugo izhajati na javnost. Začel sem prisluškavati, kaj se o njih govori, kaj govoré o novopojavljenem „Keri“. Na žalost! Nikdo ni nič govoril. Samo upravitelj blagajne, ki se je srečal z menoj v restavrantu na kosilu, mi je dejal: „Vrlo, vrlo divno!“

To me je prestrašilo. Jaz nisem imel namere pisati „vrlo divno“. Tega nisem hotel. Nikomur nisem povedal svojega pseudonima ter sem navlašč skušal govoriti s svojimi znanci o „Keriju“, in povsodi sem našel nečuvno ravnodušnost. Jaz sem jako dobro vedel, koliko bi mi koristilo, ako bi svojim znancem povedal, da sem jaz ta „Keri“, in kako bi se oni zanimali zame

in morebiti jeli hvaliti moje spise, ali jaz sem se vzdrževal.

Pridobiti si ime samo v krogu svojih znancev — žalostna perspektiva; postati glasovit v celi Rusiji, zato pa ni bilo izgleda... Ne, ne, nihče ne sme vedeti, kdo je ta „Keri“, potem se bodo vsi zanimali zanj. Ali kako? Kako naj to naredim? Imel sem priliko čuti imena, ki so v modi in opazil sem med drugim jeden pojav: tako na primer sem čul v mnogih hišah, v katerih sem bival, mnogokrat imenovati ime familije Nietzsche. Tudi jaz sem se odločil seznaniti se z bistvom njegove filozofije ter izvel jako zanimiv zaključek — ne iz nauka Nietzsche jevega, ampak iz običajev našega društva: ime Nietzschejevo je vrlo mnogo ljudij izgovarjalo, poznali so ga skoro vsi, njegove spise pa so čitali samo nekaterniki. Drugi so zopet, kedar se je spominjalo ime Nietzsche, spominjali meglovito o „übermenschu“ in nič več. Kakor se vidi, ni glavno, da bi tebe vsega iz vsi čitali ali razumeli, nego uredi, da se tvoje ime kar je mogoče često ponavlja.

Jaz se spominjam, da je bilo tako tudi z drugimi slavnimi imeni. Tako so nekaj časa vsi spominjali familijo Maeterlincka. Njega so sicer bolj čitali ali ga skoraj niso razumevali. Izgovarjali so njegovo ime „Maeterlinck“, navajali naslove njegovih pijes in k temu dodajali: „To je čudovito originalno... to je neobičajna novina... in globoko“ so pristavljali drugi.

Potemtakem jo potrebno, da se tvoje ime in naslovi tvojih spisov kolikor mogoče često ponavljajo; treba je, da se o njih govori, da so originalni, novi, globoki — in sicer zato, ker so nerazumljivi.

Jaz sem pazljivo preštudiral Maeterlincka in nisem našel pri njem baš nič globokega, pač pa celo provalo zmedenosti in nerazumljivosti.

Ali sedaj niso bili zame več važni ni Nietzsche, ni Maeterlinck; glavno je to, da sem našel smer. Morebiti je Nietzsche umen, morebiti Maeterlinck talent, ali jih ne čitajo in ne razumejo. Zato vsi govoré o njima. Jaz sem si pomislil društvo inteligentnih Rusov počenši od zaslužnega profesorja ali pa glasovitega administrativnega činovnika pa do dijaka prvega kursa vključno. To bi bilo zares preveč dolgočasno društvo. Na-jedenkrat bi se sredi njih pojavila Nietzsche in Maeterlinck. Moj Bog, kako bi bili vsi vznemirjeni! Kako bi se vsi gnetli okoli teh znamenitosti, kako bi lovili vsako njihovo besedo in kako bi si smatrali za čast stisek njegovih rok, samo da so sproveli četrť ure v društvu Nietzscheja in Maeterlincka.

A med njimi se lahko reče, da jih od sto tega društva devetindevetdeset ni prečitalo ni jedne vrste Nietzschejeve ali Maeterlinckove, in o prvem vedó samo to, da je ustvaril nekakega „übermenscha“, o drugem pa, da neobičajno drzovito ponavlja v svojih pijesah jedne in iste kratke fraze.

Torej, glavno je, da bi se moje

Viljem II. se je maščeval.

Konservativni pruski uradniki so radi glasovanja proti rensko-dortmundskemu prekopu hudo kaznovani. Vlada je 25. avgusta sklenila, da bo vse vpokojila in nekateri so že dobili svoje višnjeve pole. V „Reichsanzeigerju“ je bil prijavljen samo ukor, vse drugo pa se je izvršilo natihem uradnim potom. Ogorčenje proti vladi je velikansko, in listi — „Vossische Zeitung“, „Germania“ in „Kreuzzeitung“ — ki so si bili doslej vedno v laseh, so danes složni v pobijanju maščevalnosti Viljemove. Konservativni listi proslavljajo kaznovane uradnike kot mučnike svojega prepričanja ter imenuje 26. avgust dan prerojenja in novega krsta stranke, ki si je pridobila simpatije skoraj večine naroda.

Otvoritev zavetišča v Planici in izlet „Slovenskega planiskega društva“.

Kedo bi pač se ne zavzel
O čaroviti tej lepoti,
Kako naj duše čut vesel
O čudu tem se ne poloti.

Dosihdob tako prezirana lepa, romantična Planica zavzela se je v nedeljo nemalo ob tako nepričakovano velikem posetu in kakor bi se nas bala, odela se je v deviški svoji krasoti in sramežljivosti v gost meglen vel. Predrl ga je tu in tam včasih kak solnčni žarek, a bil je boječ, moten... Kakor da bi spremljevalo dobre slovenske planinarje samo nebo, bilo je temno in tožno, ko smo na grobu umrle tovaršice tugovali, pa nasmehnilo se je kmalu, po prvih zvokih godbe, in dvignil se je megleni zastor izpod katerega sta prvi zvedavo pogledavali srebrnosiva Mojstrojka in lokava Ponca. Kmalu za njimi pa nas je pogledal ostro in resno mogočni Jalovec in zdelo se nam je, kakor bi mu ne bilo všeč, da se mu tako približujemo, da se boji za svojo slavo kot najstrmejši in najtežji dostopni vrh v slovenskih gorah.

Predno preidemo k opisu slovesnosti same, zdi se nam prav posebno pomembno zabeležiti, da naših planincev ni splašilo sila neugodno vreme, ki je zavladalo pred odhodom vlaka in nam obetalo pokvariti ves dan. Taka čilost navdaja nas z upanjem v vedno lepšo in boljše bodočnost slovenskega planinstva.

Našli smo od Ljubljane do Rateč do 60 členov „Slov. plan. društva“, a z drugimi izletniki bilo nas je okrog 140. Med vdeleženci zapazili smo g. podžupana ljubljanskega, dr. Bleiweisa viteza Trsteniškega, g. dež. posl. Višnikarja, dež. sod. svetnika Andoljškega, brata načelnika „Slov. plan. dr.“ g. notarja Orožna iz Trebnjega, gosp. prof. Šantela iz Gorice in več letoviščnikov iz Kranjske gore in Podkorena, med njimi celo jednega iz Egipta, drugega iz Petrograda...

ponavljalo, pa magari da mojih spisov prav nič ne čitajo. Dixi.

Grem in vzamem akonto od upravitelja. Ta akonto mi je bil potreben, zelo potreben že zato, da bi urednik vse natisnil kar bi mu prinesel. Sedaj sem vedel zaradi vzetega precej velikega akonta, da urednik niti čital ne boče mojih spisov in rokopisov, nego da jih bode poslal naravnost v tiskarno. Ostalo je samo, da napišem nekaj takega, kar bode napravilo hrupa. — In napisal sem!

Imenoval sem svoj spis „Vzdih čajne rože“, in takrat sem že podpisal nov pseudonim „Avenir-Hedonik“. Nekateri bodo to mešali s filozofom „Aristotelom Hedonikom“ — prav kakor mi je všeč! Naj le mešajo! „Vzdih čajne rože“ je šel, kakor sem pričakoval, mimo rok urednikovih v tiskarno... ter se pojavil tiskan.

Veliki časopis, v katerem sem dal tiskati svoj spis, je imel seveda mnogo sovražnikov in zavidljivcev. S penami na ustih so napadali mojo „Čajno rožo“. Novine, žurnali, humoristični listovi — vsi so smatrali „Čajno rožo“ kot unikum vsakega brezsmisla, ter so jo začeli trgati s hudobnostjo. Spomnili so se vseh starih grehov redakcije, namigavali tudi o pornografiji in o insinuacijah in kar hočete. Ali naš urednik je bil samoljubljen človek, smel in zobat in ni ostal dolžan svojim protivnikom.

Samo glupci in debelokožci, begemoti ne morejo razumeti vse lepote, finosti in globokosti „Vzdih čajne rože“, je odgovarjal

Na kolodvoru v Ratečah pozdravil je prišlece v imenu občinskega zastopa gosp. Goričan, potem pa smo se peljali voz za vozom v prijazno vas na pokopališče položiti venec na grob nedavno ponesrečene turistinje gđc. Ivane Stein. Ginljivo poslavljajal se je od njene gomile z v srce segajočimi besedami v imenu radovljiške podružnice slov. plan. društva g. Roblek, na kar je zapel mešani zbor dobro znanega blejskega pevskega društva „Rasti, rasti rožmarin“, moški zbor pa „Na grobeh“.

V imenu osrednjega odbora slov. plan. društva položil je na to na grob pokojnice ob daljšem govoru odbornik gosp. Mandelj krasen venec s trakovi, radovljiška podružnica pa venec planinskih cvetic z napisom:

Planine naše krasne
Ki si ljubila jih srčno,
Otožno te z višave jasne
Poslednjikrat pozdravljajo.

Treba je bilo odriniti v Planico, kjer nas je pričakoval domači g. župnik Lavtižar, da daruje mašo pod milim nebom. Vrlemu možu, ki hrani v sebi idealno ljubezen do naših gor in posebej do Planice, dovolil je knezoškofjski ordinarijat, da daruje na konci doline sv. mašo. Ker pa so baš takrat rosile zadnje kaplje dežja, opravil je daritev v novi kočici in se je ista precej ta dan izkazala kot imenitno zavetišče. Naj omenim, da nas je vabil k maši blizu 400 let star zvon, ki ga je dal g. župnik kot znamenitost prepeljati v Planico.

Zdajci poneha dež; 20 mož broječa radovljiška godba udari Foersterjevo „Planinsko“, pevci zapojejo in kot bi trenil, preženejo prvi solnčni žarki z megli vred vso prejšnjo potrtost. Pred kočjo otvori v jako primernem govoru predsednik „Slov. plan. društva“ novo domače zavetišče ter proslavlja prvobornika za Planico, g. župnika Lavtižarja. G. sodni svetnik Andolšek iz Kranjske gore nazdravi vrlemu gorenjskemu ljudstvu, kojega je prišlo iz bližnjih vasij na stotine, češ, da s svojim lepim vedenjem napram tujcem znatno podpira prizadevanja domačega plan. društva ter — ker je dobro ljudstvo — tudi v polni meri zasluži, da sme nazivati tako krasno deželo svojo domovino.

Zanimiv je bil pogled na tratico, kjer stoji kočja, od izvira Save. To je bilo vrvenje! Izpod vsake smreke prihajale so po dežji cele trume; ti so hiteli k slapu, oni podpisavati se v kočjo, tretji k pevcem ali h godbi, zopet drugi pisali so strastno po mizah razglednice, ki jih je založila radovljiška podružnica. Največ pa jih je moledovalo okolo gostilničarja g. Jalena, ki kljubu veliki množici postrežnic ni mogel vseh hkrati zadovoljiti. Posamezne gručice pa so strme občudovale z daljnogledi skalnate vrhove v po dežju očiščenem zraku in v popoldanskem solncu se lesketajočih gor. Vmes pa je ubrano pel blejski pevski zbor, in nastopili so tudi radovljiški

na adreso neprijatelj. Vse inteligentno občinstvo, ves boljši del izobraženega društva je z radostjo šel naproti pojavu novega talenta v osebi Avenir-Hedonika in na dušek je prečital njegov „Vzdih čajne rože“. Mi se žurimo javiti čitateljem, da se nahaja v portfelju redakcije še nekoliko sestavkov mladega pisca, kateri bodo skoraj ugledali svetlo v našem časopisu.

„Čujte!“ mi je dejal, ko me je zagledal, — „napišite nam še kaj v istej smeri. Vaša „Čajna roža“ je krona brezsmisla ali ona izziva škandal in zato povečava število naročnikov. Napravite hrup — to je glavno, kar je potrebno v literaturi“. In jaz napišem „Krič Ibikovega žrjava“. Ta pot so se jeli odzivati na moj krič tudi resni žurnalisti. Pojavile so se parodije in ime Avenirja-Hedonika se je vedno pogostejše čulo v društvu, jednako z imenom atleta Dubonosova in onim velocipedista-šampiona Murlo-a.

Po „Kriču“ so prišle „Solze zelene žabe“. V dveh ali treh žurnalih so se že pojavili simpatični odzivi. Našli so se kritiki, ki so v mojih meglenih slikah nazirali svetle simbole. Jeden je dokazoval, da sem v „Kriču Ibikovega žrjava“ imel v mislih armensko prašanje, in drugi da so „Solze zelene žabe“ nič drugega kot pamflet o porodu melioracijskega kredita. Moj prihodnji spis „Leteča šmarnica“ so tolmačili dvojako: jedni so govorili, da je to članek o porodu borzanske trzavice, drugi — da je maskirano propovedovanje budhizma.

V kakih treh mesecih je zatemnil

pevci. Končno združili so se vsi udeleženci — bilo jih do 100 — ob griču pod Nadižo, kjer jih je g. Vengar iz Radovljice fotografiral.

Le prehitro nam je pretekel čas in morali smo zapustiti rajski planinski kraj ter odhajati v Rateče, prepričani, da planinske veselice v takem obsegu naše gore še niso doživele. Navdušenje za lepo Planico pa se je javljalo na vseh postajah do Ljubljane v pristrčnih pozdravih in „Na zdar“ klicih odhajajočim soudeležencem, a višek dosešlo je navdušenje v Jesenicah, kjer smo se srečali z bosenskim polkom. Pevci so zapeli Viharjevo pesem „Slovenec i Hrvat“, godba zasvirala je „Naprej“ in urnebesni pozdravi gromeli so za mimo drdrajočim vlakom.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 5. septembra.

— Čudno postopanje. Mehanik Novak ni bil cerkveno pokopan. Na prošnjo gosпода duhovnika deželne bolnice, na prošnjo Novakove uбоge matere in na prošnjo nekеga uglednega ljubljanskega meščana, ki je ob jednom liferant raznih cerkva, da bi se Novaku dovolil cerkven pogreb, rekel je g. knezoškof: „Vsakemu drugemu prav rad, temu pa ne.“ In na vprašanje, zakaj da ne, rekel je g. knezoškof: „Zato, ker je morilec“. Pripomniti je, da je bila obstreljena M. P. ob istem času že zopet v gostilni pri Lozaru povsem zdrava, ter da je bil Novak pred smrtjo dvakrat previden s svetotajstvi za umirajoče. Pogreb se je vršil res brez duhovnika. Vzlic temu je bil veličasten. In ako bi bil gospod knezoškof navzočen, bi bi bil slišal kako sodi o njegovem postopanju ljudstvo.

— Slavnosti gasilnega društva se udeleži tudi „Zemská ústřední hasičská jednotá“ češka in sicer po deputaciji v kateri so gg. Josip Hübsch iz Prage, Adolf Seidl iz Náchoda in Matija Mayer iz Hradčovic.

— Skupna pevska vaja društev, katera nastopajo pri slavnosti otvoritve „Mestnega doma“ in shoda slovenskih društev bode danes in jutri sredo zvečer v dvorani pevskega društva „Slavec“ v „Narodnem domu“, vselej ob polu 9. uri zvečer in so naprošeni gg. pevci, da se prav gotovo udeležijo teh dveh vaj. — V četrtek zvečer se bodo društva, ki se udeležijo serenade, zbirala od 7. ure naprej pred mestno hišo na Mestnem trgu, odkoder odkorakajo k serenadi. — V petek zjutraj pa se zbirajo društva ob polu 9. uri pred „Narodnim domom“ in odidejo od tam pred „Mestni dom“, kjer bo maša na prostem in blagoslovjenje.

— Kolesarski klub „Ilirija“ udeleži se slavnosti otvoritve „Mestnega doma“ na kolesih. Gospodje člani, pa tudi nečleni, kateri se hočejo pridružiti z okrašenimi in neokrašenimi kolesi, blagovolijo naj to

javiti v E. Speilovi prodajalni v „Katoliškem domu“, kjer zvedo vse natančne podatke.

— Iz sokolskih krogov se nam piše: Da bi bil nastop Sokolov v petek, o priliki sestanka slovenskih gasilnih društev čim častnejši in vplivnejši, bi bilo pač umestno, da bi se te slavnosti udeležila tudi druga slovenska sokolska društva. Sokoli bi imeli na ta način poseben oddenek v sprevedu in bi častno zastopali že precej razvito slovensko sokolstvo. Tudi o priliki sestanka čeških gasilnih društev v Pragi, udeležili so se češki Sokoli v mnogobrojnih četah spreveda, ter s tem dejanski pokazali vzajemnost s češkimi gasilnimi društvi v delovanju za narod. Prepozno še ni. Posnemajmo torej češko sokolstvo tudi pri tej priliki.

— Ljubljanski „Sokol“. Jutri sredo zvečer ob polu 9. uri so v „Nar. domu“ redovne vaje, h katerim se v prvi vrsti vabijo vsi oni starejši člani, ki se hoté udeležiti nastopa društva pri slavnosti otvoritve „Mestnega doma“ in shoda slov. gasilnih društev.

— „Narodni dom“. Prejeli smo naslednji poziv s prošnjo, da ga obelodanimo: P. T. čast. členom narodnih društev na znanje. Po večmesečnem prestanku otvorila se bode zopet v četrtek, dne 7. sept. restavracija v „Narodnem domu“, kar bodejo člani v tem domu nastanjenih društev gotovo radostno pozdravili. Posrečilo se je odboru „Narodnega doma“ in „Čitalnice“ po dogovoru z vodstvom plzenske zadružne pivovarne dobiti spretnega restavraterja v osebi g. Ludovika Masaryka, ki je več let spretno vodil restavracijo v Pragi ter zna pravilno ravnati z plzenskim pivom. Pivo bode izborno, a vrh tega tudi ceneje, kakor v drugih ljubljanskih gostilnah: Skrbel bode tudi za pristno dolejnjsko in istrijsko vino, za dobro češko in nemško kuhinjo po jako nizki ceni. Podpirajmo toraj vsi dobrega zanesljivega restavraterja Slovana, ker se lahko opravičeno nadejamo, da bode povsem ustrežal željam svojih gostov. Častite člene narodnih društev, osobito pa odbore teh društev, pozivljamo in vabimo, da prirejajo svoje zabavne večere odslej v restavraciji „Narodnega doma“, da pa tudi sami z mnogobrojnimi obiskom podpirajo novega restavraterja. V Ljubljani, dne 31. avgusta 1899. Za odbor „Narodnega doma“ in „Ljubljanske Čitalnice“: Dr. vit. Bleiweis-Trsteniški, predsednik.

— Nekoliko slik iz Starega trga. Piše se nam: Zadnja obravnava pri deželnem sodišču pokazala je naše klerikalce v pravi luči. Dokazano je, da so pri občinski volitvi glasove kupovali; to je, kakor „Slovenec“ pravi, pribito. Pribito je tudi, da je mož, ki je žrtev tega škandala, bil poslan od prvakov našega konsumnega društva, oziroma naše šnopsarije. Dokazano je, da je pisal ovadbo zoper gospo Rozino čast. g.

„Avenir-Hedonik“ ime atleta Dubonosova in biciklista Murlo-a. Našel sem, da je prišel čas, da odkrijem svoj pseudonim v krogu svojih znancev. Ali ta krog se je hitro razširil. Vsi so iskali znanje z menoj. Mala knjižica mojih spisov, katere sem uspel zbrati in pustiti pod občnim imenom „Lenimetri“ v lepem izdanju med svet, je našla mesta tudi v lepih bodoarjih naših dam in v kabinetih administrativnih in financijskih velikarov. Nihče ni imel pojma, kaj pomenja beseda „Lenimetri“, ali se ni nihče upal vprašati mene za objašnjenje in oni so dobro storili, da se niso do mene obrnili, ker tudi sam nisem vedel, kaj pomenja beseda „Lenimetri“. Ta beseda se mi je sanjala in postavil sem jo kot napis moji knjigi. In vendar smo se jaz in moji čitatelji delali, kakor da natančno vemo, kaj pomenja; sicer pa so dame pod to besedo razumevale nekak borzjanski terminus technicus, ljudje od stanu pa so mislili, da je to iz Konfucija.

Slava, davno željena slava mi je že počela širiti svoje naročje.

Zdaj je trebalo pomišljati še na dva druga cilja, t. j. bogastvo in oblast. Redakcija mi je povečala honorar in mi široko odprla kredit na račun akonta. Ali to je seveda še daleč od bogastva. Visok administrativni dostojanstvenik me je klical v provincijo za činovnika z izrečnim zadatkom, ali kakšna oblast je to? Jaz pričakujem druge perspektive, in zdi se mi, da jih pričakam.

Pred tremi meseci sem sedel v kabinetu nekеga administrativnega velikaša. Pušila sva cigarete ter jeden drugemu metala poedine fraze. Rezultat tega je bil: moj mali spis „Preletajoči slavec“ in moja priporoka za neko centralno činovniško mesto.

V „Preletajočem slavu“ so mnogi nazirali simbol novega departementa in v centralnem uradu, kamor sem se javil kmalu po svojem imenovanju, so se vedli moji službeniki proti meni ne samo ljubeznivo, ampak tudi nekako bojazljivo.

Kmalu potem sem osrečil občinstvo z delom pod imenom: „Koprivni spomenik ali kilavica filozofa Bir-Man-Ju“, in takoj sem bil izbran za ravnatelja novega akci-onarnega društva „Preobražnja“.

Zdaj sem napisal dva članka, jeden pod naslovom: „O potrebi dopolnjenja v upravi za obveščenje in objašnjenje“ in drugi „Projekt obveznega kupovanja akci-jaradi normalne razdelitve narodnega bogastva“. V jednom in v drugem ni nič dekadentnega; če pa tudi ta nista jasna, je vzrok ta, da sta se mogla kretati v jedni in v drugi smeri.

Jaz sem prestal biti dekadent, ali ime Avenirja-Hedonika se ne bode samo nikdar pozabilo, nego bode od dne do dne postajalo slavnejše. Nadejam se, da bodem z brzim korakom dospel tudi do onih dveh namenjenih ciljev.

Nisem bil zastoj vedno uverjen, da spadam v red ljudi velike vrednosti...

(Prevel R. P.)

Janez Dolinar, kapelan pri nas, zato se je treba s tem gospodom malo baviti. Ravno isti dan, ko je bila obravnava v Ljubljani šel je iz Pudoba proti domu v tako neduhovskem stanju, da je med potoma in prej že v gostilni počenjal čudne reči. In to č. gosp. kapelan, katerega smo dozdej prištevali mirnim gospodom. Ljudje, ki so ga srečavali, so se zgražali nad tem pohujšljivim počenjanjem. Druga slika. Včeraj, dne 29. avgusta 1899, imel bi bil bitje pokop nekega mrliča v vasi Višenek, in sicer baje ob 5. uri popoldne. A č. gosp. predsednik konsumne šnopsarije, Peter Hauptman je pozabil pri opravi v svoji kramariji na pokop. Prišla ga je klicat deklica v kaplanijo; a seveda, on je moral prodajati v konsumnem društvu riž, sladkor, vino, pivo, šnops itd. ter je na mrliča pozabil. Ob polu 8. uri, toraj čez 2 in pol ure pozneje, ko so ga morali iz konsumne šnopsarije poklicati, drvil je kakor „divja jaga“ s svojim vozom v Viševke, pokopat pozabljenega mrliča, katerega je toraj pokopal pri svitu zvezd. Tudi znamenje časa, kako redno naši gospodje opravljajo njih službo! Omenil je „Slov. Narod“ že, da se je obesil mežnar na Križni gori. Pravijo, da je bil šnopsar; to je res, a največ ga je popil v konsumni šnopsariji č. g. Petra Hauptmana. Ta mož, žal, da je storil tako žalostno smrt, povedal je marsikatero o tem društvu. Toda o mrtvih molčimo. — Pokopan je bil z vsemi cerkvenimi slovesnostmi, kar mu tudi mi liberalci privoščimo. — Če bi bil liberalci, bi ga bili pokopali, kakor pred leti nekega lovca, o katerem so rekli, da se je zastrupil. Dokazano sicer ni bilo, a bil je pokopan, kakor bi radi naši č. gosp. duhovniki vse ostale liberalce pokopali. Omenimo še, da društvo pridno toči v novi hiši pivo, vino, žganje, prodaja pridno jedila, ne da bi imelo to društvo za to pravico. Sicer so bili že mnogokrat naznanjeni, a brez uspeha. Pri nas so razmere postale v resnici neznosne. Ali ne bo rešitve?!

— Poročil se je gosp. Fran Zupan, c. kr. poštni asistent v Ljubljani, z gospo. Slavojko Preskerjevo. Čestitamo!

— Telovadno društvo „Gorenjski Sokol“ priredi dne 10. t. m. popoldanski izlet s telovadbo na Kokrico. Odhod društvnikov je ob 1/2. uri popoldne. Društveni odbor vabi tem potem vse somišljenike prave sokolske ideje in vsa bratska društva k obilni udeležbi.

— Društvo „Narodna čitalnica“ v Vipavi priredi v petek dne 8. septembra veselico v „Tabru“ v Vipavi. Vzpored: 1. „V spanji“, vesela igra v jednem dejanju, poslovenil Josip Noll. 2. Ples. Pri plesu svira godba na lok. Vstopnina 20 kr., sedež 20 kr., k plesu 1 gld.

— Občina Petrovče v Savinjski dolini je sklenila v svoji seji dne 3. t. m. odposlati prošnjo na visoko vlado za uvedbo državne policije v Celju. Občine slovenske posnemajte sklep petrovške občine!

— Iz Ptuj se nam piše: Beneficijati g. Alojzij Bratuša, rojen Ljutomerčan, je v soboto, 2. t. m., zvečer na naglem tukaj umrl. Pogreb je bil v ponedeljek, 4. t. m., ob 4. uri popoldan. Pokojnik je bil uzoren duhovnik, vrl narodnjak in blag prijatelj. Pogrešali ga bomo povsod. Lahka mu zemljica!

— Razmere v Višnjaju. Proti razpustu obč. zastopa je hrvatska stranka vložila pritožbo na ministrstvo. Sedaj vlada v Višnjaju občinski upravitelj, ki ga je imenovala tržaška vlada. Mož je seveda Lah. Toliko moči nima, da bi zagotovil javni red in pokoj, ki ga kalé njegovi laški somišljeniki, morda tudi volje nima v to, pač pa dosledno odbija hrvatske vloge.

— Slavnost Pavla Dijakona v Čedadu se je vršila v nedeljo. Udeležili so se je tudi zastopniki „Slovenske Matice“. Udeležnike je najprej v mestni hiši pozdravil župan Morgante. Zbrali so se potem v „kolegiju Pavla Dijakona“ kjer je bilo slavnostno zborovanje. Kot zastopnik naučnega ministra je govoril furlanski poslanec Elija Morpurgo, ki je koncem govora omenjal ekspanzivne aspiracije vseh Italijanov. Slavnostni govor je imel profesor na univerzi v Padovi Tamassia, za njim pa opat z Montecassina Amelli. Zborovanju je sledil banket, pri katerem je bilo izrečenih več napitnic. Posebno provokatorično je govoril tržaški poslanec Attilio Hortis. Drznil se je govoriti v imenu tutta la Regione Giulia, torej v imenu naših slovenskih pokrajin.

— Iz Kranja se nam piše, 4. kimovca. Pred kratkim ustanovila se je pri nas podružnica „Slovenskega planinskega društva v Ljubljani“, s sedežem v Kranju za kranjski okraj. Predsednikom najmlajše te podružnice voljen bil je jednoglasno gospod Janko Majdič, katerega vsa zasluga je, da se je sploh ustanovila podružnica; podpredsednikom gospod dr. Franc Prevč; tajnikom gosp. Janko Sajovic; blagajnikom g. Ciril Pirc in odbornikom gg. Poljanec Leopold, Rakovec Ivan in Sajovitz Fr. Xav. Mlado podružnico, katerej želimo, da bi krepko procvitala, čaka obilo in obilo dela, upamo pa, da ga bode z isto vstrajnostjo in požrtvovalnostjo rešila, katera je prirojena kranjskim meščanom.

— XI. skupščina „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ dne 10. in 11. t. m. v Gorici. Vspored: I. V nedeljo dne 10. t. m.: 1.) Ob polu 11. uri popoldne: Seja upravnega odbora v „Šolskem domu“. Vspored: a) Poročilo o delovanju direktorija; b) določitev poročila za delegacije; c) nasveti in predlogi. 2.) Ob polu eni uri popoldne seja delegacije v „Šolskem domu“. Dnevni red: a) Pozdrav predsednika; b) poročilo tajnika o delovanju upravnega odbora in o delovanju zaveziških društev; c) poročilo blagajnika; d) poročilo računskih pregledovalcev za minolo dobo; e) račun „Popotnika“ za leto 1898; f) volitev treh pregledovalcev računov (§ 20. dr. pr.); g) določitev letnih doneskov članov „Zaveze“ (§ 20. dr. pr.); h) poročilo v prevzetju „Učiteljskega Tovarisa“ v last „Zaveze“; i) poročilo o preureditvi društvenih listov; j) prememba pravil in poslovnega reda; k) določitev vsporeda za glavni zbor; l) določitev časa prihodnje (XII.) skupščine „Zaveze“; m) predlogi in nasveti. 3.) Po zborovanju delegacije pevske vaje v „Čitalničnih prostorih“ ter seje odsekov v „Šolskem domu“. 4.) Zvečer ob 8. uri koncert ob ugodnem vremenu na Wanekovem vrtu, sicer v „Čitalničnih prostorih“. (Vabilo in vspered se natisne posebej.) — II. V ponedeljek, dne 11. t. m.: 1.) Ob 9. uri popoldne: Glavno zborovanje v „Čitalničnih prostorih“ po vsporedu, ki ga določi delegacija. 2.) Po glavnem zborovanju se snide zopet delegacija, da voli upravni odbor. (Vsaka seja se začne točno ob označeni uri.) — III. V ponedeljek, dne 11. t. m.: 1.) Ob 9. uri popoldne: Izlet v Trst in Miramar. Za glavno zborovanje so dosedaj oglašeni sledeči predmeti in predlogi: 1.) Gmotno stanje ljudskega učiteljstva na Goriškem, poročevalec gospod Andrej Vertovec, učitelj v Tolminu. Priporočal bo v sprejem sledeče resolucije: a) Učiteljstvo naj se dá prilika do višje izobrazbe; b) plača treh zadnjih razredov državnih uradnikov; c) premešitev c. kr. učiteljskega iz Koprja v Trst ali v Gorico; d) „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“, naj vnovič in opetovano prosi za avdienco pri presvetlem cesarju. 2.) Avstrijskega učiteljstva delo in plača, poročevalec gospod Engelbert Gangl, učitelj v Ljubljani. 3.) Učiteljsko društvo za Kranjski šolski okraj predlaga: a) „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ naj ukrene potrebno, da prevzame izdelovanje šolskih zvezkov za slovenske šole v lastno režijo in zalogo. b) „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ naj deluje na to, da se pomnoži učiteljska društva po Kranjskem in Primorskem. c) Učiteljsko društvo za Kranjski šolski okraj se izreka za to, da se strokovna lista prenaredita tako, da postani „Popotnik“ pedagogički, a „Učiteljski tovariš“ šolsko-politični list. Oba lista bodita lastnina „Zaveze“ ter naj izhajata v Ljubljani, v središču Slovenije. 4.) Društvo učiteljev in šolskih prijateljev okraja logaškega predlaga: a) „Zaveza“ zberi potrebni material iz vseh slovenskih pokrajin v dokaz, da naj se odvzame krajnim šolskim svetom pravica sestavljanja ternopredlogov in odpravi krajni šolski nadzorniki. S temi dokazi opremljeno prošnjo naj „Zaveza“ pošlje naravnost državnemu zboru. Obenem naj se obrne do nemške, češke in poljske učiteljske „Zaveze“, da one ravno isto store. b) „Zaveza“ naj deluje na to, da se odpravijo tako imenovani vsprejemni izpiti za vstop v kako srednjo šolo, bodisi v gimnazij ali pa v realno, pri onih učencih, ki so dovršili z dobrim uspehom ljudsko šolo. Pristavek: Gg. člani upravnega odbora naj pridejo v Gorico z brzovlakom, ki gre iz Maribora ob 2:48 ponoči, pride v Nabrežino ob 8:57 in v Gorico ob 10:25, gg. delegatom, damam delegatinkam in drugim udeležem-

cem bo najprikladnejši poštni vlak, ki vozi iz Maribora ob 11:52 ponoči, pride v Nabrežino ob 9:42 in v Gorico ob 11:52. Pri koncertu se bo pela cela pesem „Hercegovska“ v zboru in ne druga polovica, čveterospev. kakor je ondi napačno označeno, na kar opozorimo gg. pevce in dame pevke, ki imajo pesem v rokah.

— Porotne obravnave. Včeraj pričela se je pri tukajšnjem deželnem sodišču tretja letošnja porotna sesija. Prvi dan sta bili dve obravnavi. Pri prvi bil je 23 let stari posestnikov sin Valentin Sušnik iz Šenčurja pri Kranju obtožen hudodelstva uboja. Dne 2. maja letos bila je pri okrajnem sodišču v Kranju obravnava proti obdolžencu in njegovim tovarišem zaradi prestopka zoper varnost imetja, ker so v bližini hiš z možnarji streljali. Vračajoč se domov popivali so fantje v raznih gostilnah ter so se ustavili tudi v kovačnici Alojzija Bregarja, kjer so se začeli v šali cukati in rukati. Brez pravega povoda zgrabi Sušnik kovaško stolicco ter udari ž njo Josipa Maslja s tako močjo po glavi, da je le-ta še isto noč vsled otrpnenja možganov umrl. Ker pa se je dognalo, da je bil Sušnik v kritičnem času hudo pijan in da vsled boleznih sploh večkrat ni pri zdravi pameti, zanimali so porotniki stavljeno jim vprašanje glede krivde, vsled česar je bil obdolženec od obtožbe oproščen. — Pri drugi obravnavi sedela je na zatožni klopi 24 let stara posestnikova hči Marija Kadunc, iz Brezja pri Grosupljem, obtožena hudodelstva detomora. Obdolženka porodila je dne 7. avgusta zvečer živega otroka; ko je le-ta začel kričati, prišla ga je za vrat ter ga zadušila, ker se je bala, da bi kričanje slišala oče in brat, katerima je hotela prikriti porod. Obdolženka zagovarjala se je s tem, da je zločin storila v taki razburjenosti, da ni vedela, kaj dela. Vendar so porotniki potrdili vprašanje glede krivde in sodišče obsodilo je Marijo Kadunc na štiri leta težke ječe, poostrene z jednim postom mesečno in trdim ležiščem v temni celici dne 7. avgusta vsakega kazenskega leta.

— Nesreča. Železniški delavec Matija Skočir je danes ponoči v Kranju ponesrečil. Prišel je mej dva vagona, ki sta ga strla. Podrobnosti nam še niso znane.

— Iz Škocijana na Dolenjskem se nam piše: V noči dne 2. t. m. ob 11 uri, treščilo je v vasi Zloganje tukajšnje županije v neko sredi vasi stoječo tepko, katera je začela takoj s plamenom goreti. Može so prihiteli in podžagali goreče drevo, ter tako rešili nad 30 hiš broječo vas preteče jej nesreče.

— Najden otrok. Na ljubljanskem polju pri Tomanovem kozlcu so danes zjutraj našli novorojenega otroka še živega v ajdi. Neusmiljena mati je otroka porodila in pustila v ajdi ležati. Otrok je bil danes zjutraj rojen. Zjutraj so namreč videli delavci neko žensko hoditi okoli kozolca in se misli, da je ta tam porodila in pustila. Otroka je našel neki pismonoša, ki je šel po polju h Kunauerjevi hiši. Pismonoša je slišal otroka jokati in je šel gledat v ajdo. Sedaj išče policija neusmiljeno mater.

— Najden pes. Gosp. Anton Škofic v Lazah je našel lovskega psa „formača“; barve je temno-rujave, sprednje noge ima bele in po trebuhu je tudi bel. Pes je učen za lov. Ako se gospodar najde, dobi ga pri zgoraj imenovanem gospodu na Lazah.

* Otvoritevna predstava hrvatskega gledališča v Zagrebu je bila v soboto, 2. t. m. ter so igrali izvirno žaloigro „Benko Bot, zložil Fran pl. Marković. Dejanje se vrši v početku 13. stoletja za časa vladanja Andreja II, kralja ogrskega in hrvatskega. Žaloigro je objavil pesnik že pred 30 leti v „Viencu“, a radi cenzure je ni bilo možno vprizoriti. Pri predstavi se je odlikovala gospa Borštnikova v vlogi baronice Jelene, soproge bana Bota. Vzlic prekrasni pesniški dikciji Markovičeve drame ni imela igra tistega vspeha kakor bi ga zaslužila. „Agramer Ztg.“ meni, da je temu vzrok nedostatek zunanega dejanja in prevladovanje psihološke analize. Vendar pa je občinstvo koncem vsakega dejanja viharno ploskalo. Drama Markoviča je — piše „Obzor“ — najboljša hrvatska zgodovinska drama.

* Nesreča v Alpaih. Nedavno sta šla na Dent Blanche dva Angleža, mr. Jones in mr. Hill, katera so spremljali trije vodniki. Bili so že jako visoko, in pot je bila

sila nevarna. Zato so se privezali vsi na vrvi in tako lezli dalje. Prišli so nekako 50 metrov pod vrh gore; prva dva vodnika sta na posebno težavnem mestu pritrdila pred seboj vrvi na neko skalo, toda skala se je menda premaknila. Prvi vodnik je padel v globočino ter potegnil še Angleža Jonesa in drugega vodnika za seboj. Vsled silnega potegljaja se je na skalo privezana vrvi zrahljala in tako je padel še tretji vodnik v brezno. Za njim pa se je vrvi utrjala in Anglež Hill, ki je bil zadnji, je ostal sam na skali, s katere pa ni mogel zlesti. Ostal je 48 ur na nji, potem se mu je vender posrečilo prilezti na vrh gore; in od tod je šel na drugi strani zopet doli.

* Župnik — grof. Kralj Umberto je podelil župniku vasi Altere pri Savoni, monsignoru Betolottiju, ker je daroval za zidanje neke sirotišnice 300.000 lir, naslov grofa s pravico, da preide ta naslov na njegove nečake.

* Za rešitev ljudij. Francoski poslanik Washingtonu je objavil, da so dediči nekega Američana, ki se je z ladjo „Bourgogne“ potopil, določili 100.000 frankov onemu, ki iznajde najboljšo sredstvo, kako bi se reševali ljudje sredi morja, ako se potaplja ladja. Vsakdo more tekmovati za to darilo. Predložene ideje bo presojal poseben odsek na svatovni razstavi v Parizu.

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 5. septembra. Višji rudniški oskrbnik Josip Koršič v Klausenu, je premeščen v Idrijo.

Dunaj 5. septembra. Ogrski ministrski predsednik Széll je bil danes dopoldne v avdienci pri cesarju. Avdičenja je trajala celo uro. Ministrski predsednik grof Thun je imel danes tri ure trajajoče posvetovanje s finančnim ministrom Kajzom.

Dunaj 5. septembra. Socialni demokratje so sinoči priredili 15 shodov. Na enem teh shodov je socialistični vodja Hofer povedal, da hočejo socialni demokratje volitev delegacije na vsak način preprečiti, pa če bi se morale zgoditi take reči, kakor meseca novembra l. 1897.

Beligrad 5. septembra. Bivši regent Jovan Ristić je sinoči umrl. Vsled tega se je za danes določeni začetek obravnave radi „atentata“ odložil do petka.

Berolin 5. septembra. Minister notranjih del, Recke, in učni minister, Bosse, sta odstopila. Ministrom notranjih del je imenovan višji prezident Rheinbaben, somišljenik Miquelov, učnim ministrom pa višji prezident Studt.

Pariz 5. septembra. Prva seja državnega sodišča bo 18. septembra. Obtoženih bo 30 oseb radi veleizdajstva. Sodi se, da bo prva seja le formalna, meritorna pa se začne šele meseca oktobra.

Pariz 5. septembra. Policija je aretovala prezidenta antisemitske lige Dubuca in več družih, v rojalistično zaroto zapletenih oseb. V Avignonu je v prostorih nekega katoliškega društva našla raznih na zaroto nanašajočih se spisov.

Pariz 5. septembra. Vlada se je odločila, da radi priče Hudečka pl. Černucke ne stori nikacih diplomatskih korakov. Černucky se je pri zasliševanju skliceval na nekega pobočnika avstrijskega cesarja in sploh govoril tako, da ga ni smatrati resnim.

Rennes 5. septembra. Danes je Labori predlagal, naj se Panizzardi in Schwarzkoppen zaslišita kot prič. Vladni zastopnik ni ugovarjal. Tudi Paléologue se ni upiral, zahteval pa je, naj se ga zasliši v tajni seji. Temu se je ugodilo. V tej tajni seji se odloči Dréyusova usoda.

Narodno gospodarstvo.

Glavna slovenska hranilnica in posojilnica.

Prejeli smo naslednji oklic s prošnjo, da ga objavimo:

Slovenci! Meseca marca poslali smo Vam poziv za udeležbo pri ustanovitvi „Kreditne banke“ v Ljubljani kot delniško družbo.

Med tem se je oglasilo veliko število najuglednejših mož, ki hočejo stvar pod-